

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 24.7.2013
Čj. 376/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 BRNO

Věc: obv. L. C. a obv. M. D.– stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu v Třebíči sp.zn. 2T 77/2012

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněných L. C. a M. D.

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, ze dne 15. 5. 2013, č.j. 42To 115/2013 – 843, kterým bylo k odvolání poškozené Č. p. rozhodnuto o zrušení rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne 19.9.2012, č.j. 2 T 77/2012 – 773 a o vrácení věci soudu I. stupně.

Rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 19. 9. 2012, č.j. 2T 77/2012 – 773, byl obviněný L. C. uznán vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku, přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku a dále zločinu poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení podle § 276, odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, za což byl dle § 276 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18-ti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků. Podle § 70 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku byl obviněnému L. C. rovněž uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to nepřevého spreje.

Obviněný M. D. byl pak uvedeným rozsudkem uznán vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku, částečně ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, zločinu

poškození a ohrožení provozu obecně prospěšného zařízení podle § 276 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a nakonec přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, za což byl podle § 276 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl dle § 84 odst. 1 tr. zákoníku a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu 5 roků s dohledem. Podle § 70 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku byl obviněný M. D. též odsouzen k trestu propadnutí věcí nebo jiné majetkové hodnoty, a to: modročerné látkové tašky, štípacích kleští s modročernou pogumovanou rukojetí, páčidla o délce 42 cm s modročernou rukojetí, páčidla o délce 30 cm s modročernou rukojetí, páčidla červeného o délce 60 cm, jednoho páru žlutých rukavic, jednoho páru modrobílých rukavic, 1 ks rukavice zelenočerné, 1 ks rukavice červenočerné, páčidla o délce 32 cm s černou rukojetí. Nakonec byl obviněnému M. D. podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku.

Co se týká škody způsobené trestným jednáním obviněných L. C. a M. D., pak soud rozhodl dle § 228 odst. 1 tr. řádu o tom, že jmenovaní obvinění jsou povinni nahradit poškozené V. M. škodu ve výši 7.788,- Kč, poškozené Obci B. škodu ve výši 3.458,- Kč, poškozenému J. družstvu škodu ve výši 24.720,- Kč, poškozené Obci C. škodu ve výši 34.797,- Kč, poškozené M. L. škodu ve výši 13.047,- Kč, poškozené Č. p. škodu ve výši 11.260,- Kč, poškozené E. škodu ve výši 1.700,- Kč, poškozené J. O. škodu ve výši 1.714,- Kč, poškozené Obci V. škodu ve výši 3.496,- Kč, poškozené Č. p. škodu ve výši 16.535,- Kč, poškozené K. p. škodu ve výši 67.843,- Kč.

Dále soud rozhodl, že obviněný M. D. sám je dle § 228 odst. 1 tr. řádu povinen nahradit poškozené Č. p. škodu ve výši 4.821,- Kč, poškozené E. W. škodu ve výši 12.840,- Kč, poškozené A. B. škodu ve výši 1.300,- Kč, poškozenému E. S. škodu ve výši 22.523,- Kč, poškozené společnosti C. škodu ve výši 500,- Kč, poškozené obci N. škodu ve výši 1.250,- Kč, poškozenému J. Č. škodu ve výši 64.808,- Kč, poškozené Obci Ch. škodu ve výši 2.220,- Kč.

Nakonec soud rozhodl o tom, že dle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození V. M., Obec B., Obec Č., M. L., J. O., E. W. a A. B. odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

S odkazem na § 129 odst. 2 tr. řádu vyhotovil soud rozsudek bez odůvodnění.

Proti rozsudku Okresního soudu v Třebíči podala odvolání poškozená Č. p., a to do výroku o náhradě škody. Poškozená se v odvolání domáhala toho, aby Krajský soud v Brně vrátil věc Okresnímu soudu v Třebíči, jenž by rozsudek doplnil o chybějící výrok o náhradě škody, kterým by byla obviněným L. C. a M. D. uložena povinnost nahradit poškozené Č. p. společně a nerozdílně škodu ve výši 33.398,- Kč.

Usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, ze dne 15.5.2013, č.j. 42To 115/2013 – 843, bylo pak dle § 263 odst. 1 písm. b) tr. řádu a dle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu rozhodnuto o zrušení rozsudku Okresního soudu v Třebíči ze dne 19.9.2012, č.j. 2T

77/2012 – 773 v celém rozsahu, a o tom, že se dle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrací soudu I. stupně.

Dle ustanovení § 259 odst. 1 tr. řádu je-li po zrušení napadeného rozsudku nebo některé jeho části nutno učinit ve věci rozhodnutí nové, může odvolací soud věc vrátit soudu prvního stupně, jen jestliže nelze vadu odstranit ve veřejném zasedání, zejména jsou-li skutková zjištění tak nedostatečná, že je nutno hlavní líčení opakovat nebo provádět rozsáhlé a obtížně proveditelné doplnění dokazování.

Dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zruší odvolací soud napadený rozsudek také pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, nebo proto, že se ohledně takové části soud nevypověděl se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí,

Dle ustanovení § 263 odst. 1 odvolací soud rozhoduje o odvolání ve veřejném zasedání. Dle písm. b) uvedeného ustanovení může soud v neveřejném zasedání učinit rozhodnutí podle § 258 odst. 1, je-li zřejmé, že vadu nelze odstranit ve veřejném zasedání.

Dle ustanovení § 254 odst. 1 nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytykávaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytykány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Dle ustanovení § 265 tr. řádu zruší-li odvolací soud napadený rozsudek toliko ve výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení a nerozhodne-li sám ve věci, odkáže poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem.

Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě, aplikoval chybně ustanovení § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu, § 263 odst. 1 písm. b) tr. řádu a § 259 odst. 1 tr. řádu, přičemž v daném případě neužil ustanovení § 254 tr. řádu a § 265 tr. řádu, ačkoliv je užít měl.

Jak bylo zjištěno z příslušného spisu, ve věci pochybil již Okresní soud v Třebíči, a to v uvedených směrech. Ačkoliv poškozená Č. p. uplatnila vůči obviněným L. C. a M. D. v souladu s ustanovením § 43 odst. 3 tr. řádu řádně a včas jak svůj nárok na náhradu škody ve výši 33.398,- Kč (viz. podání ze dne 23.1.2012, č.l. 174), tak svůj nárok na náhradu škody ve výši 16.535,- Kč (viz. podání ze dne 6.9.2012, č.l. 733), když z obou uvedených podání poškozené bylo patrné, z jakých důvodů a v jaké výši nárok na náhradu škody uplatňuje a když poškozená oba nároky uplatnila ještě před zahájením dokazování v hlavním líčení (viz. § 43 odst. 3 tr. řádu), rozhodl Okresní soud v Třebíči v rozsudku ze dne 19.9.2012, č.j. 2T 77/2012 – 773 dle § 228 odst. 1 tr. řádu pouze o druhém z uvedených nároků České pojišťovny a.s. ve výši 16.535,- Kč, aniž by též rozhodl i o prvním z uvedených nároků České pojišťovny a.s. ve výši 33.398,- Kč.

Dále pak Okresní soud v Třebíči předmětný rozsudek s odkazem na ustanovení § 129 odst. 2 tr. řádu neodůvodnil. V první větě jmenovaného ustanovení trestního řádu se uvádí, že pokud se po vyhlášení rozsudku nebo v soudem stanovené lhůtě po vyhlášení rozsudku státní zástupce a obžalovaný vzdali odvolání a prohlásili, že netrvají na vyhotovení odůvodnění, a obžalovaný zároveň prohlásil, že si nepřeje, aby v jeho prospěch podaly odvolání jiné

oprávněné osoby, může soud vyhotovit zjednodušený rozsudek, který neobsahuje odůvodnění. Jak je zřejmé ze stručného záznamu o průběhu hlavního líčení ze dne 19.9.2012, oba obvinění i státní zástupce se práva na odvolání vzdali, oba obvinění se pak tohoto práva vzdali i za osoby oprávněné. Zároveň ani obvinění, ani státní zástupce netrvali na vyhotovení odůvodnění rozsudku. Výrok o vině a trestu tedy soud neodůvodnil zcela v souladu se zákonem.

Jinak je tomu ale v případě výroků o náhradě škody. Dle poslední věty jmenovaného ustanovení trestního řádu mají-li právo podat odvolání i poškozený nebo zúčastněná osoba a nevzdali-li se tohoto práva, je rovněž třeba odůvodnit ty výroky, proti kterým mohou podat odvolání. Jelikož, jak je patrné ze stručného záznamu o průběhu hlavního líčení ze dne 19.9.2012, poškození se práva podat odvolání nevzdali, měl Okresní soud v Třebíči výroky o náhradě škody odůvodnit, což neučinil.

Jak již bylo zmíněno výše, do výroku o náhradě škody z uvedeného rozsudku Okresního soudu v Třebíči podala odvolání poškozená Č. p..

Krajský soud v Brně, pobočka v Jihlavě, pak v napadaném usnesení vydaném k odvolání poškozené Č. p. dovedl, že nebyly dány zákonné podmínky podle § 129 odst. 2 tr. řádu pro vyhotovení zjednodušeného rozsudku bez odůvodnění soudem prvního stupně, a to pro absenci vyjádření poškozené stran práva na odvolání a písemné vyhotovení odůvodnění rozsudku.

Krajský soud s odkazem na § 120 odst. 1 písm. d) tr. řádu, který stanoví odůvodnění jako jednu z obsahových náležitostí rozsudku a dále pak s odkazem na § 125 odst. 1 tr. řádu, který podrobně vypočítává, co všechno by měl soud v odůvodnění uvést, konstatoval, že rozsudek soudu prvního stupně nemá podstatné náležitosti a je tedy nepřezkoumatelný.

Je pravdou, že, jak již bylo uvedeno shora, soud prvního stupně pochybil, když neodůvodnil výrok o náhradě škody a když také opomněl rozhodnout o včas a řádně uplatněném nároku na náhradu škody poškozené Č. p. v částce 33.398,- Kč. Jelikož ale soud druhého stupně rozhodoval pouze k odvolání uvedené poškozené, mohl se dle § 254 odst. 1 tr. řádu zabírat jen chybějícím výrokem o náhradě škody a ne všemi výroky rozsudku, tedy i zbylými výroky o náhradě škody a výroky o vině a trestu.

Namísto zrušení rozsudku v celém rozsahu dle § 263 odst. 1 písm. b) tr. řádu a dle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu a vrácení věci dle § 259 odst. 1 tr. řádu soudu I. stupně, měl krajský soud postupovat dle § 265 a o chybějícím výroku buď rozhodnout sám anebo, pokud by takové rozhodnutí nebylo možné, odkázat poškozenou Č. p. na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z uvedeného se tedy podává, že napadaným usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, byl porušen zákon v neprospěch obviněných. A i když by v novém řízení ke změně rozhodnutí v neprospěch L. C. a M. D. nemělo dojít, nelze zároveň očekávat, že by soud prvního stupně své rozhodnutí změnil v jejich prospěch. Za daných okolností se pokračující trestní řízení jeví jako nežádoucí zásah do života obou obviněných, když tito s rozsudkem soudu prvního stupně vyslovili souhlas a když není jisté, jaké postoje státní zástupce, popř. poškození v novém řízení zaujmou.

Z výše uvedených důvodů **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

1. podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Brně, pobočka v Jihlavě, ze dne 15.5.2013, č.j. 42To 115/2013 – 843, byl v ustanoveních § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu, § 263 odst. 1 písm. b) tr. řádu, § 259 odst. 1 tr. řádu, § 254 tr. řádu a § 265 tr. řádu porušen zákon v neprospěch obviněných L. C. a M. D.,
2. podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené rozhodnutí zrušil a současně zrušil také další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
3. a dále aby postupoval podle § 271 odst. 1, 2 tr. řádu

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [4 Tz 41/2013](#)